Написав Неоніла Мазепа
Вівторок, 01 листопада 2011, 11:33

Христова ватра

Христову церкву уподібнюю чомусь
До вогнища , що ватрою зоветься.
Якщо буває зле в житті комусь,
Зігріти можна в церкві душу й серце.

Палає ватра , іскорки летять,
Коли у ватру дрова підкидаєм.
А дрова наші - поміч , співчуття
Й молитви щирі, що в церквах лунають.

До ватри йдім з полінцями завжди -
Хто із псалмом, хто з словом настанови.
Хоча б „малою лептою вдови”
Підтримуймо це вогнище Христове.

І як же добре , коли ватра не вгаса,
А навпаки, ще більше возгарає,
Коли ми разом, коли ти - не сам,
Коли любов у всіх серцях палає.

Буває й так - образилась сестра,
Чи брат із братом не знайшли порозуміння.
Не залишай Христового костра,
Не забирай з вогню свого поліна.

Прости того, хто біль тобі завдав,
І загляни глибоко в своє серце,
Можливо , ти там гордість заховав
Й закрив ту гордість на залізні дверці.

Від кола дружнього не треба йти убік ,
Адже полінце твоє вмить погасне.
Холодний смуток обійме тоді
Самотню душу.В самоті так страшно.

Братерську ватру запалив Сам Бог.
Щоб нас зігріть, зібрать всіх воєдино.
Огородити від земних тривог -
У тіні крил Його так добре і надійно.

Вернись до ватри, яка весело горить,
Та й пригорнись до брата, що праворуч
І брата зліва намагайся зрозуміть -

Йдіть по слідах Христових завжди поруч.